

LA MAJOR PART DE LA SOCIETAT VALENCIANA NO SAP RES DEL 750-A

Un aniversari de tercera

«S'obri la sessió», «s'alça la sessió» va dir el rei vestit amb la brusa de llaurador davant el Tribunal de les Aigües de València. Aquesta anècdota i la seua presència en el *Te Deum* no salven la celebració del 750 aniversari de la Conquesta de València per Jaume I.

Antoni Blasco Lluch

L'estada a València durant dues hores dels reis Joan Carles i Sofia no ha estat suficient per a salvar la celebració del 750 aniversari de l'entrada del rei Jaume I a València. Les intenses gestions de tots aquells que tenen accés a la casa reial van aconseguir, finalment, que els reis decidiren deixar-se caure pel Cap i Casal per presidir una sessió extraordinària del Tribunal de les Aigües —l'única institució foral que no va abolir el Decret de Nova Planta, el 1707— i el *Te Deum* celebrat a la Seu.

Els reis, amb signes evidents de fatiga, van posar-se la brusa negra que han usat durant segles els llauradors de l'Horta i van escoltar impertèrrits els parlaments que, en la llengua d'aquest país, van pronunciar el sindic major del Tribunal de les Aigües i el president de la Generalitat. En el protocol estava previst que el rei Joan Carles pronunciara unes paraules en valencià «s'obre la sessió» i «s'alça la sessió», però el soroll del toc a glòria de les campanes del Miquelet mogudes per saludar l'arribada de la parella reial apagà el so transmès per uns pobres altaveus i pocs milers de persones que esperaven veure'ls passar no arribaren a escoltar-les.

Malgrat el triunfalisme que el president de la Generalitat, Joan Lerma, va transmetre en el seu discurs durant l'acte institucional que obrí el dia 9 i en el qual es concediren les medalles de la Generalitat a Joan Fuster, Juan Gil Albert i el Tribunal de les Aigües, així

Moment en què són retirades les senyeres sense blau d'uns grans magatzems a València.

com al motociclista Jordi Martínez Aspar, el cert és que d'aquesta efemèrides en restarà ben poc.

L'entusiasme i dedicació d'Alfons Llorens —que ha aconseguit donar un cert ressò a una celebració ferida de mort— no ha estat suficient per a assolir la implicació de la societat valenciana més enllà dels límits de la comarca de l'Horta, augmentar la categoria dels actes i convidats o canalitzar el debat públic a què el fet convidava. Ni

s'ha celebrat el congrés d'Història del País Valencià que s'havia anunciat, ni hi ha actuat James Brown, ni ha estat a punt la gran exposició que ha de recordar als valencians els seus orígens

ni... I la sort és que, finalment, el rei i la reina s'han deixat caure dues hores per València, perquè si no haguera estat així, la commemoració no hauria tingut ni els trenta segons disbaratats en el *telediario* de TVE.

La pregunta que s'haurien de fer els responsables de la gestió política del País Valencià és si, al capdavant, la gent del carrer —però no només la de la ciutat de València, sinó també la de la Vall d'Albaida, els Ports o el Baix Vinalopó— saben què s'ha volgut celebrar. La Generalitat ha primat la festa sobre la reflexió i ha disposat un pressupost llarg per a traca, carrosses, lloguer de moros i cristians, bandes de música, cantants en situació d'atur forçós, i per omplir la panxa amb bons canapés i entrepans, els representants de les forces polítiques, institucions culturals, socials, etc. que foren convidats a la recepció oficial a la plaça de Manises que va seguir el *Te Deum*. La resposta l'avancem ara; no. I és no perquè una commemoració amb aquesta trascendència no s'hauria d'haver muntat amb tan poc convenciment i tantes presses, i sobretot, havent deixat de banda qualsevol al·lusió a la catalanitat de la cultura, de la llengua i de la població del País Valencià. □

Joan Lerma i Joan Carles I, un tribunal d'excepció.